

Calul și măgarul

Alecu Donici

Păstorul unor oi, pe lângă turma sa
Avea un cal și un măgar.
Din întâmplare el găsește o harșă,
Cusută tot în fir și în mărgăritar.
Harșaua, precum știu acei ce merg călare,
Se cade calului spre înfrumusețare.

Păstorul însă-au socotit
Că calul e destul de fire-mpodobit
Și au găsit cu cale,
Stăpân fiind pe ale sale,

Să puie pe măgar harșaua delicată.
Dar au ieșit în faptă
Că prostul de măgar, nesocotind ce poartă
Și nedeprins a fi-mbrăcat,
Cu scumpa lui harșă în bahnă au intrat;
S-au tăvălit, s-au răcorit
Și chiar ca un măgar de glod plin au ieșit.

Din fabulă e lămurit,
Cum că păstorul au greșit,
Iar el o da la întâmplare.

Eu însă socotesc: că calul, deși are
Nărav de tăvălit când este asudat,
Dar nu se bagă-n glod, și cum s-au ridicat
Îndată de pe el tot colbu-i scuturat.